

זקנים וטף פרס בביקור באשדוד. הוא עשה סיור בתערוכה שתעודה את ראשית העיר, ובדרכו התחבק והתנשק עם כל מי שנקרה בדרכו. הוא הירבה לחבק ילדים והסכים להצטלם עם כל מי שרצה. אזרחי אשדוד נדחפו ודחפו - כדי לזכות בתמונה עם ראשיהממשלה.

לם הגדול בנמל-אשדוד. הם התלכשו במיטב בגדיהם והתכוננו לאירוע החי שוב עם ראשיהממשלה. ותיקי ומייסדי העיר היו בין המזומנים לערב. הם נשאו תיהם, הן ובעליהן, גם כל פרנסייהעיר היו שם בהרכב מלא. חנוטים בחליפות מצוחצחות. להם היו מקומות שמורים בשורה הראשונה, כל כיסא ושם המכור בר שום עליו. קצת לפני השעה היעודה נכנס פנימה רפי סויסה, מי שהיה נציב שיי

רתם האחד עם השני התערבבו ביניהם, שוטרים מקומיים במרי חאקי מצווד צחים הצטופפו ליד אנשי מישמר הדי גבול בכומתות ירוקות. אלה גם אלה קיבלו הוראות מאנשיהכיתחון של פרס, שבאו למקום מבעוד מועד כדי לארגן את השמירה על ראשיהממשלה. ואז, כשההומה כבר היתה בשיאה החליקו מאישם, מתוך העלטה, שתי מכוניות אמריקאיות מוכספות ועצרו בחריקה ליד פתח האולם. עשורת

במהלך הערב העניק ראשיעיריית אשדוד אזרחות כבוד לראשיהממשלה ופרס, שהכין היטב את שעוריהבית שלו, ידע לנקוב בשמם של כל מי שקיבלו באותו הערב ביחד איתו את התואר "יקיר אשדוד". הוא גם ידע לדבר אל ליבו של הקהל, שהיה מורכב ברובו ממיזרחיים תושבי העיר, והזכיר להם כי בזמן האחרון ביקר את חסן מלך מארוקו. הקהל הגיב כמצופה ממנו, התלהב ומחא כפיים בשימחה.

פרס נשאר באותו הערב באשדוד כמעט עד לסוף התוכנית, שכללה שירים וריקודים. וגם בסוף, כשכבר יצא מן האולם וצעד לכיוון מכוניתו, הוא סחב עוד רקות ארוכות, כאילו מסרב לסיים את היום. עוד נשיקה, עוד חיבוק, עוד לחיצת ידיים, עוד חיוך, למשוך עוד קצת את אהדת העם, לקבל עוד קצת חייוקים מאלה שרק אתמול

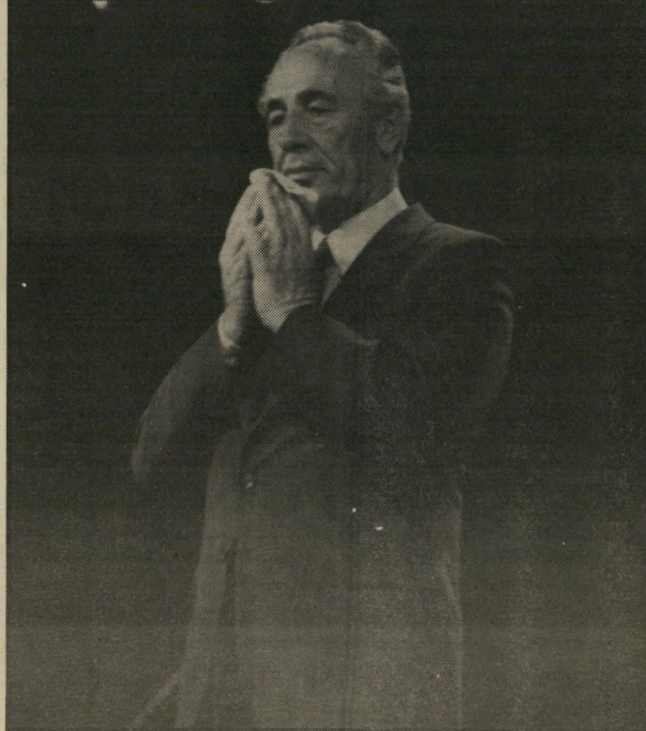
סנאטיסטים שימעון פרס וחיים הרצוג בעת העברת מיכתב-ההתפטרות של ראשיהממשלה. המיכתב עבר מידי ליד כמה פעמים ביום השישי בבוקר. מכיוון שעשרות צלמים באו.

(ואולי גם מחר) ורקו עליו עגבניות, צעקו וקיללו אותו ואת מיפלגתו שהביאה אותם ארצה, לקחה אותם אל הדיונות והחולות ושכנה אותם במי עברות ללא תנאים. עכשיו הם אוהבים את פרס כי הוא ראשיהממשלה. אבל מי יודע מה יהיה מחר? ופרס, כמי שמבין את העניין, וכמי שחווה בעבר לא פעם את טעמה של השינאה, סחב את הרגעים עד קיצם.

ביום הרביעי לפנות בוקר טס פרס לפאריס, שם בילה יומיים של צילומים אחרונים עם מיטראן, הנשיא, ומכר בדים אחרים בבירה הצרפתית. מייד עם שובו התכנסו בלישכתו שרייהמערך לשייבה אחרונה לפני לכתו לנשיא. אז גם החליטו שמיפלגתם לא תלך לנשיא, עד שלא ייושבו כל חילוקי-הדעות עם הליכוד. החלטה זו של שרייהמערך הכניסה את אנשיהליכוד ללחץ.

פרס, מצידו, קיים את הסכם הרוד טציה ככך שמטר את מיכתבההתי פטרות לנשיא. כל השאר כבר כאילו אינו תלוי בו.

עוד באותו היום, ביום השישי, טס פרס לכינוס מועצת התק"ם, שהתקיים בקיבוץ יפעת שבנגליל. רק בערב שב לביתו, ואז זימן אליו את יצחק שמיר, ממלא מקומו — וראשיהממשלה הבא, כך לפחות קיווה המזומן. שמיר צעד כרגל מביתו שברחוב ז'בוטינסקי בירושלים לבית ראשיהממשלה, הנמא צא כמה מאות מטרים משם, בפנית רחוב בלפור. הוא היה לבד, מלווה באישיבטיחון. הוא נכנס בזריזות פני מה, כשאינו משתהה אפילו רגע ליד כמה מנציגי התיקשורת, שהיכו לו בערב ירושלמי קר. הוא נראה, בכל אופן, מלא מרץ לקראת התפקיד החדש המכהה לו. פרס, אולי, היה כבר קצת עייף, אחרי שבוע עמוס ורבי פעילות. שבוע של סוף הקרנצה שלו.

תפילה חרישית על הבימה בטכס באשדוד הוציא פרס מכיסו מימחטה כדי למחות את הזיעה. בתמונה הוא נראה כמי שנושא תפילה, כששתי ידיו צמודות לפני חזהו.

רות כתייהסוהר, מלווה באליס, אשתו הבלונדית. מישהו מעשרות האנשים, שהתרוצצו בקידמת הבימה, זיהה אותו וניגש לקבל את פניו. אחריו באו עוד רבים אחרים ורצו להוביל אותו למקר מו.

אך אבוי, לרפי סויסה לא היה מקום מסומן. גם אחרי חיפושים בכל הכיי סאות של השורה הראשונה לא נמצא אף כיסא עם שמו של סויסה עליו, ונאלצו להושיב אותו כשורה השניה, של הפחות חשובים.

ככל שהתקרב מועד תחילת האייר רוע, היה הבלגאן שבקידמת הבימה גדול יותר. נערות צעירות, תלמידות בית-ספר תיכון בשמלות לבנות, חיכו לאישיות המוכות כנניסה לאולם, עשרות אנשיבטיחון מקומיים בחול" צות לבנות ובמיכנסיים כהים, מחזיקים בידיהם מכשייריקשר ומשווחים בעזי

קפיצה לפאריס שימעון פרס אינו נרתע מן העם. הוא מוכן, או לפחות כך בימיו

שאלות אחרונות עשרות נציגי אמצי-עיהתיקשורת המי-תינו לפרס בבית הנשיא. כשיצא משם, אחרי שמסר את מיכתב ההתפטרות, הם עטו עליו בשאלות. הוא היה נינוח והסכים לענות כמעט לכל אחד מהם. הוא אפילו חייד לעבר העיתונאים הרבים שעמדו מולו.